

Arrest

nr. 104 978 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van A.D. (...), verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 3 november 2010. In het kader van deze aanvraag werd op 22 juni 2011 besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan en verliet het Belgische grondgebied niet, maar diende op 8 februari 2013 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, samen met uw vrouw, A. H. (...) (O.V. X), die ondertussen samen met jullie kinderen naar België was gereisd. In het kader van uw huidige aanvraag verklaart u dat u in Armenië nog steeds gezocht wordt door medewerkers van het Militaire Commissariaat omdat u volgens hen uw

legerdienst verzuimde en u daarom niet naar Armenië kan terugkeren. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u ook volgende, nieuwe documenten voor: de geboorteaktes van uw beide kinderen alsook die van uw vrouw.

B. Motivering

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. U hebt hiertegen géén beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert ook nu géén gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de beslissing die naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag genomen werd door het Commissariaat-generaal. U verklaart namelijk te volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals door u uiteengezet in het kader van uw vorige asielaanvraag (CGVS, p. 3) en haalde geen enkel element aan dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals omstandig ondermijnd in de beslissing van het Commissariaat-generaal van 22 juni 2011, kan herstellen. U stelde enkel dat de medewerkers van het Militaire Commissariaat u vandaag nog steeds zoeken en zij daartoe uw ouders nog steeds lastigvallen (CGVS, p. 5-6). U gaf aan dat u vandaag in Armenië gezocht wordt omdat u ervan beschuldigd wordt uw legerdienst te hebben ontlopen. Echter, u kon niet zeggen of u al dan niet officieel in opsporing bent noch of de beschuldiging aan uw adres een officiële beschuldiging betreft. Zo zou er volgens u sprake zijn van een recherchebericht met betrekking tot uw persoon. Of dit dan betekent dat u officieel in opsporing bent, wist u niet. U stelde wel dat u geprobeerd had dit te achterhalen. Zo zou uw vader enkele maanden geleden het dorpshoofd hebben aangesproken, die eveneens gezegd zou hebben dat er een opsporingsbericht voor u bestaat. Maar hij kon geen uitsluitsel geven over het feit of u al dan niet officieel gezocht werd. Verder heeft u evenwel geen pogingen meer ondernomen om te achterhalen of u in uw land van herkomst al dan niet officieel gezocht wordt (CGVS, p. 6-7). Aangezien dit element raakt aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u grondige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om u hierover te informeren, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de ernst van de door u ingeroepen vrees danig aangetast.

In ditzelfde verband moet er ook op gewezen worden dat uw vrouw verklaarde dat u wel degelijk officieel gezocht wordt in Armenië (CGVS vrouw, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaringen dat u niet weet of u al dan niet officieel in opsporing bent, stelde uw vrouw dat de politie dit pas na uw vertrek kwam melden. Erop gewezen dat redelijkerwijze verwacht kon worden dat u hier ondertussen toch van op de hoogte zou zijn, repliceerde uw vrouw slechts dat het een overtreding van de wet is wanneer je je niet aanmeldt voor het vervullen van je legerdienst (CGVS vrouw, p. 9). Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor het feit dat u niet op de hoogte bent of u al dan niet officieel gezocht wordt.

Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat er ook nog enkele ongerijmdheden werden vastgesteld in de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde zij aangaande haar Armeens paspoort bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het in Polen werd afgenomen. Ze werd toen ook ondervraagd en haar vingerafdrukken werden er genomen (Verklaring DVZ vrouw, nr. 35). Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal echter stelde ze dat haar paspoort werd ingehouden door de smokkelaar die haar naar België had gebracht (CGVS vrouw, p. 5). Deze verklaringen vallen uiteraard niet te rijmen. Verder stelde uw vrouw dat ze Armenië verliet op 17 december 2012. Ze reisde met het vliegtuig naar Belarus, waar ze nog diezelfde dag aankwam en tot 19 januari 2013 verbleef. Die dag verliet ze Belarus en reisde met de trein naar Polen en van daaruit met de taxi naar België (Verklaring DVZ vrouw, nr. 36). Deze verklaringen komen echter niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat de vingerafdrukken van uw vrouw namelijk al op 3 december 2012 werden afgenomen door de Poolse autoriteiten. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat uw vrouw haar Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop ze uit jullie land vertrokken is, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Ook de door u in het kader van onderhavige asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de beslissing genomen in het kader van uw vorige asielaanvraag kunnen wijzigen. De geboorteaktes van uw vrouw en kinderen bevatten immers uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, A. H. (...) (O.V. 6.716.147), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van H.A. (...), verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 9 mei 1986 in het Armeense dorp Aygeshat, waar u ook geregistreerd was. In 2006 huwde u op traditionele wijze met D. A. (...) (O.V. 6.716.147). In 2007 lieten jullie dit huwelijk ook officieel registreren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Hij had hartproblemen en werd omwille hiervan vrijgesteld van militaire dienst. Hij moest zich echter wel jaarlijks opnieuw medisch laten keuren door het Militaire Commissariaat. Hoewel uw man nog steeds last had van hartproblemen, werd uw man in 2010 plots medisch geschikt verklaard voor het vervullen van zijn legerdienst. Uw man ging hiermee niet akkoord en liet zich daarom onderzoeken in een ander ziekenhuis. De dienstdoende arts bevestigde daar in een attest dat uw man wel degelijk nog steeds hartproblemen had. Uw man stapte met dit attest naar het Militaire Commissariaat, maar daar had men er geen oren naar. Daarop ging uw man naar de politie, maar daar kreeg hij te horen dat men hem niet kon helpen. Omdat uw man zijn legerdienst niet wilde vervullen, verliet hij noodgedwongen het land en kwam naar België. Na het vertrek van uw man, kwamen medewerkers van het Militaire Commissariaat elke week twee tot drie keer langs om te informeren naar uw man, die ondertussen officieel in opsporing was geplaatst. Vaak vielen ze ook 's nachts jullie huis binnen. Deze bezoeken brachten veel stress met zich mee, vooral voor jullie kinderen. Na een jaar besloot u daarom samen met uw kinderen in te trekken in uw ouderlijke huis, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Maar ook daar kwamen de militairen geregeld langs op zoek naar uw man. Daarom besloten uw ouders dat het beter zou zijn indien u samen met jullie kinderen uw man zou vervoegen.

U verliet Armenië uiteindelijk op 17 december 2012. Met het vliegtuig reisde u naar Belarus, waar u nog die zelfde dag aankwam. U verbleef in Belarus tot 19 januari 2013. Die dag nam u de trein naar Polen, van waaruit u vervolgens met een taxi naar België kwam. U bereikte België op 22 januari 2013. Op 8 februari 2013 diende u samen met uw man een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 6). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, Derenik ALOYAN (O.V. 6.716.147), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, Derenik ALOYAN (O.V. 6.716.147), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. De bestreden beslissing wijst erop dat de aanvraag van verzoekers een tweede asielaanvraag betreft en dat zij geen beroep aangetekend hebben bij de Raad tegen de eerste weigeringsbeslissing van 22 juni 2011. Deze beslissing die deel uitmaakt van het rechtsplegingsdossier is als volgt gemotiveerd:

"Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u grote problemen met mensen van de militaire dienst van Echmiatsin, waaronder K. H. (...), en met één van de oligarchen van uw land, meer bepaald een zekere K. (...) (CGVS p. 3).

Echter dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste is het bijzonder onaannemelijk dat u in de zomer van 2010 alsnog verplicht zou worden uw legerdienst te doen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u hartproblemen heeft (u onderbouwt deze stelling met medische attesten uit Armenië en België, zie documenten 3, 5, 6, 7 en 8 in het administratief

dossier). Bovendien bent u vader van twee kinderen (geboren in 2007 en 2008, CGVS p. 2). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat de Armeense wet personen wegens gezondheidsproblemen vrijstelt van militaire dienstplicht en voor mensen met twee of meer kinderen in een uitstel van hun legerdienst voorziet. Aangezien u dus op twee legale manieren een vrijstelling zou kunnen bekomen voor uw legerdienst, is het bijzonder opvallend dat u alsnog naar het leger moest. U verklaart dit doordat u de plaats zou moeten innemen van de zoon van een rijk persoon (CGVS p. 8).

Het is echter weinig geloofwaardig dat u er niet van op de hoogte bent wiens plaats u precies zou moeten innemen en hoe u dat te weten gekomen bent. Om te beginnen verklaart u dat u de familienaam van de rijke persoon in kwestie, i.e. K. (...), niet kent (CGVS p. 3). Later verklaart u dat u dat van uw ouders had gehoord maar dat u er niet zeker van bent hoe zij dat wisten en dat u vermoedt dat uw vader dat via kennissen te weten was gekomen. U verklaart ook dat u het hem niet gevraagd heeft. Bovendien antwoordt u op de vraag om wie het precies gaat 'bij mijn weten uit de woorden van mijn ouders was dat K.(...)'. Als u gevraagd wordt van waar uw vader die kent, antwoordt u 'mijn vader is dat via kennissen te weten gekomen. Verder weet ik niet meer' en zegt u dat u daarover verder niets meer gevraagd heeft (CGVS p. 15-16). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Als u daadwerkelijk gedwongen zou zijn geweest de plaats van iemand anders in te nemen in het leger, is het vreemd dat u maar vaag op de hoogte bent van de identiteit van die persoon, van waar uw vader die persoon kent en zich schijnbaar weinig moeite getroost heeft zich verder over die persoon te informeren.

Ten tweede blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat mannen in de dienstplichtige leeftijd die hun dienstplicht nog niet vervuld hebben (zoals bij u het geval was), te maken kunnen krijgen met bureaucratische obstakels wanneer zij naar het buitenland willen reizen. Bij uw bewering als zou er in uw paspoort een uitreisstempel geplaatst zijn - waarmee u uw autoriteiten dus te kennen gaf naar het buitenland te willen reizen - kunnen dus ernstige vragen gesteld worden.

U verklaart Armenië met het vliegtuig en met uw eigen paspoort verlaten te hebben (CGVS p. 6-7). Als u opgemerkt wordt dat het vreemd is dat u ondanks uw problemen met het leger toch het risico neemt uw land in het openbaar en onder eigen identiteit te verlaten, antwoordt u 'Het is toch zo simpel. Wij hebben toch iemand gehuurd en betaald daarvoor; de smokkelaar heeft alles via eigen kennissen geregeld. Zij liep met mij tot de trappen van het vliegtuig. Ze was verantwoordelijk voor mij. Anders waarom zou ik nog zoveel geld aan haar betalen? Het enige waarvan ik bang was, was de vingerafdruk'. Als u gezegd wordt dat u dan wel het risico van de vingerafdruk neemt, antwoordt u 'Ja. Het was riskanter in Armenië te blijven' (CGVS p. 16-17). Indien het leger daadwerkelijk naar u op zoek was om uw legerdienst te doen zoals u beweert (CGVS p. 8, p. 14-15), is dit gedrag uiterst onaannemelijk, te meer omdat u zelf aangeeft schrik te hebben van de autoriteiten ('het enige waarvan ik bang was, was de vingerafdruk').

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of u al dan niet officieel beschuldigd wordt. Zo verklaart u eerst dat u in uw land op dit moment niet officieel van iets beschuldigd wordt (CGVS p. 3), terwijl u later zegt dat u op het moment van uw vertrek uit de luchthaven van Zvartnots niet officieel gezocht werd 'maar nu wel' (CGVS p. 7). Als u gevraagd wordt wat er sinds uw vlucht dan veranderd is, zegt u dat u vermoedt dat u op de lijst van officieel gezochte mensen staat, dat u het niet zeker weet en dat het niet zo belangrijk is. Als u gevraagd wordt waarom u dan eerst zei dat u wel officieel gezocht wordt, verklaart u 'ik ben niet zeker over de officiële zoektocht, maar ik bedoel dat die mensen tot nu toe willen weten waar ik ben' (CGVS p. 16). Nog in dit verband legt u ongeloofwaardige verklaringen af over uw paspoort. Zo verklaart u dat u niet weet wie de uitreisstempel voor uw paspoort is gaan ophalen (CGVS p. 7), dat u op luchthaven van Zvartnots slechts éénmaal identiteitscontrole kreeg en dat u daarbij niet zelf uw paspoort toonde (CGVS p. 7-8), dat u nooit een visum heeft aangevraagd maar dat er wel een visum in uw paspoort stond (CGVS p. 7-8) en dat u niet weet van welk land dat visum was maar dat u wel wist dat u ermee naar Frankrijk kon (CGVS p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat men zich voor het verkrijgen van een uitreisstempel persoonlijk moet melden bij de paspoortdienst, dat men bij een vertrek van op de luchthaven Zvartnots twee heel strikte en individuele controles door moet (en dat het dus quasi onmogelijk is dat u niet zelf uw paspoort toonde en dat u niet weet van welk land het visum in uw paspoort is).

Ten derde slaagt u er niet in uw asielrelaas met overtuigende bewijsstukken te staven. Zo legt u enkel de bijlage van uw militair boekje voor (zonder het boekje zelf), waarop staat dat u op 10 januari 2000 gezond verklaard werd om als soldaat te dienen - u weet zelf niet waarom u goedgekeurd werd (CGVS p. 11) - en dat u op 25 oktober 2008 ongeschikt verklaard wordt. Uw bewering als zou men u nooit het militair boekje zelf gegeven hebben met de bedoeling u ooit naar de militaire dienst te sturen (CGVS p. 4-5), is weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat elke dienstplichtige bij indiensttreding een militair boekje krijgt na het inleveren van zijn paspoort. Ook personen die vrijgesteld

zijn van militaire dienstplicht krijgen een militair boekje met daarin de reden van vrijstelling vermeld. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw militair boekje achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over uw militaire carrière verborgen te houden. Verder verklaart u dat u sinds uw achttiende bijna jaarlijks werd opgeroepen door het militair commissariaat waarbij u telkens medisch gecontroleerd werd in een ziekenhuis in Yerevan. Daar kreeg u telkens twee exemplaren (een kopie en een origineel) van de resultaten mee waarvan u het origineel aan het militair commissariaat moest terugbezorgen en de kopie mocht bijhouden (CGVS p. 10-11). Toch legt u slechts één van deze kopies voor, namelijk die van december 2008. Als u gevraagd wordt waarom u maar één attest voorlegt en waar al de andere zijn, antwoordt u achtereenvolgens 'Alle documenten van alle jaren waren identiek hetzelfde, behalve de data. Ik heb er maar één bijgehouden. Ik dacht dat het niet nodig was.', 'ik heb die niet bijgehouden', 'ik heb enkele keren zelfs de kopies niet gevraagd. Ik had die niet nodig. Niet bijgehouden. Geen aandacht gegeven.' (CGVS p. 11). Als u na uw laatste antwoord gevraagd wordt waarom u eerder bevestigde dat u bij de medische controles telkens een kopie en een origineel kreeg maar het nu anders zegt, verklaart u 'ik heb dikwijls de kopies achtergelaten in het ziekenhuis. Ik heb die niet.' (CGVS p. 11). Wat betreft de laatste medische controle in juni 2010 waarbij u door de dokters van het ziekenhuis in Yerevan opnieuw ongeschikt werd verklaard (terwijl men u op het militair commissariaat wel gezond bevond), verklaart u dat u geen kopie bijgehouden heeft omdat er toch hetzelfde op stond als de vorige keren. Als u gevraagd wordt of het niet vreemd is dat u de bewijzen weggooit die aantonen dat u niet geschikt bent, zegt u 'nu pas beseft ik dat die wel belangrijk waren' (CGVS p. 12). U verklaart ook dat u telkens werd opgeroepen met een convocatie die u thuis ontving waarmee u zich moest aanmelden bij het militair commissariaat. Als u gevraagd wordt wat er gedaan werd met de convocaties op het moment dat u zich meldde op het commissariaat, antwoordt u 'daarmee werd niets gedaan, dat werd weggegooid. Het belangrijkste was dat we ter plaatse waren'. Op de vraag hoe u achteraf dan zou kunnen bewijzen dat u daar geweest bent, zegt u 'enkel de dokter schreef dat ik die dag geweest was. Hij controleerde ons. Dat was het enigste bewijs' (CGVS p. 10). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Hierdoor kunnen ernstige vragen gesteld worden bij uw bewering als zou u jaarlijks opgeroepen, medisch gecontroleerd en afgewezen zijn.

Tenslotte wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaart u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat militairen bij u thuis langskwamen om u mee te nemen voor uw militaire dienst in de maand oktober (CGVS p. 14), terwijl u nadien op de vraag om concreter te zijn, verklaart 'Begin van oktober. Het was in juli. Ik heb mij vergist. Op 15.07.2010 namen ze een conclusie en dan zijn ze bij ons geweest' (CGVS p. 15). Gevraagd waarom u daarvoor dan zei dat het oktober was, zegt u 'Ik heb me vergist. Eerlijk gezegd ik ben een beetje moe. Normaal gezien van de dokters moet ik op tijd mijn eten krijgen' (CGVS p. 15). Deze verklaring is echter weinig overtuigend om deze tegenstrijdigheid recht te zetten.

Daarnaast verklaart u dat u een klacht ging indienen tegen het militair commissariaat in het politiekantoor van Echmiatsin eind oktober 2010 en dat men in die periode ook uw medisch attest verscheurde in het militair commissariaat van Echmiatsin toen u het daar ging voorleggen (CGVS p. 13-14). U verklaart ook dat u op 20 of 23 oktober 2010 vertrok uit Armenië en dat u voor uw vertrek 7 à 10 dagen in Kirovakan ondergedoken leefde bij kennissen waar u nooit buitenkwam. Als u gezegd wordt dat deze tijdsindeling niet klopt, antwoordt u 'heb ik gezegd dat dat eind oktober was?' en schudt u van. Verder verklaart u aanvankelijk dat u op 15 juli 2010 toch medisch goedgekeurd werd voor uw legerdienst (CGVS p. 8), terwijl u later zegt dat dat begin juni 2010 was toen u zowel in het ziekenhuis in Yerevan als 2 à 3 dagen later door een militaire dokter onderzocht werd (CGVS p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u bovendien dat u zich op 8 oktober 2010 nog eens liet onderzoeken om het tegendeel te bewijzen (vragenlijst DVZ dd. 28.12.2010, p. 2, vraag 3.5.), terwijl uit uw verklaringen op het CGVS en de documenten die u er neerlegt blijkt dat dat op 21 augustus 2010 was (zie document 5 in administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, zegt u 'hoe kon ik dat bij DVZ gezegd hebben? Het staat erop. Dan kon niet. Waarom hebben ze me het niet opnieuw gevraagd?' (CGVS p. 17). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou het Armeense leger ondanks uw hartproblemen naar u op zoek zijn om u uw legerdienst te laten doen in de plaats van de zoon van een oligarch in Armenië.

Uw geboorteakte bevat enkel persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De Armeense en Belgische medische attesten bevestigen uw medische toestand maar hebben geen bewijskracht ten opzichte van de door u aangehaalde problemen. Het Oekraïense attest bevestigt dat u daar in 1995-1996 een medische verzekering had, maar handelt niet over uw actuele problemen. De bijlage van uw

militair boekje werd reeds eerder in deze beslissing besproken. Dit document levert evenmin een bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsproblemen.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot het grotendeels herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het stellen dat er voldoende nieuwe en overtuigende elementen zijn die een nieuw licht werpen op hun dossier. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhalen en ontkennen kan de Raad afleiden dat zij het niet eens zijn met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de pertinente motieven uit de eerste beslissing niet weerleggen. De Raad schaaft zich achter deze motieven.

Daar waar de verzoekende partijen stellen dat er voldoende nieuwe en overtuigende elementen zijn stelt de Raad vast dat verzoeker zoals gesteld in de bestreden beslissing enkel stelt dat de medewerkers van het Militaire Commissariaat verzoeker vandaag nog steeds zoeken en zij daartoe zijn ouders nog steeds lastigvallen (CGVS, p. 5-6). Verzoeker gaf aan dat hij vandaag in Armenië gezocht wordt omdat hij ervan beschuldigd wordt zijn legerdienst te hebben ontlopen. Verzoeker herhaalt in dit verband zijn verklaringen afgelegd bij de commissaris-generaal.

De Raad meent dat deze vage verklaringen niet overtuigen en de bestreden beslissing terecht stelt: *“U verklaart namelijk te volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals door u uiteengezet in het kader van uw vorige asielaanvraag (CGVS, p. 3) en haalde geen enkel element aan dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals omstandig ondermijnd in de beslissing van het Commissariaat-generaal van 22 juni 2011, kan herstellen.”* De Raad schaaft zich ook achter de motieven van deze beslissing.

Waar verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van de verzoekende partijen niet aannemelijk is, is dit *in casu* niet het geval.

De verzoekende partijen klagen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.4. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot verzoekster, de tweede verzoekende partij, stelt de bestreden beslissing: *“Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw*

man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 6)." Dit wordt door verzoekster niet betwist.

De Raad heeft vastgesteld dat de eerste verzoekende partij, de echtgenoot van verzoekster, zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt heeft.

Dienvolgens kan ook in hoofde van de tweede verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS